

KABAI LÓRÁNT

álló nap szíves türelmünket és megértésünket kérték,
a késések voltak menetrendszerűek, a debreceni nagyállomáson
több vonat vesztegelt, mint egy kezemen megszámolni;
a másik foglalt ismét – hibáival kecses ez a nap. „engem az
érdekel, ami szépség nélkül tetszik” – írtam egyszer, hogy
mára belássam, ez talán merőben személyes szépségtulajdonítás,
de a saját élmény megosztható. akár egy szemsarokban bújó,
nem ragasztott flastrom, tiszta tekintet ígésző anyajegy, nézzek föl,
bájos mosoly kissé elcsúszott fogsorral – és mint aki társra talált,
tudom, amit. késsenek csak azok a vonatok, legyünk most még bő
kétszáz versztára egymástól, nem ülünk már sokáig külön, csendesen,
mint finom pibék deréktájon – de attól sem félünk, hogy ha fel-
tesszük a kérdést, azzal meg is válaszoljuk –, furcsán formált
mellek derűs kézkosárban, váratlan pigmentsűrűsödés a bőrön.
az utolsó vonat, azt hiszem, pontosan ér a célállomásra.

várhatatlan halálhírrrel üt ki közletről
egy túlpibent reggel, az épp puhagyolcs-pozsonyban.
megkapaszkodva káromkodom magamban (itt alig
is értené bárki). nem is oly régen gondoltam ilyen
csúnyákat. kényszer és kötelezettség: beülök egy
autóba. senki nem tud semmit. vöröskő vára; neki
tetszett volna. nekem most semmi sem. a kocsmában
a bejárati üveg elé ülök, kifelé nézek csupán,
a vakító fénybe. hogy utána ne lássak semmit.
valószínűtlenül üres az ég. „nemigen van isten.”

(2019. június 3.)

FARKAS ARNOLD LEVENTE

nem ember,

jézus krisztus jeruzsálem
ben halt meg, szigetmómos
tor, tizenkilenc január tíz,
csütörtök, caesar róma
ban, szent városok profán
pora issza a kiontott vér
ízét és illatát tavasszal,
kiesett a toll a kezem